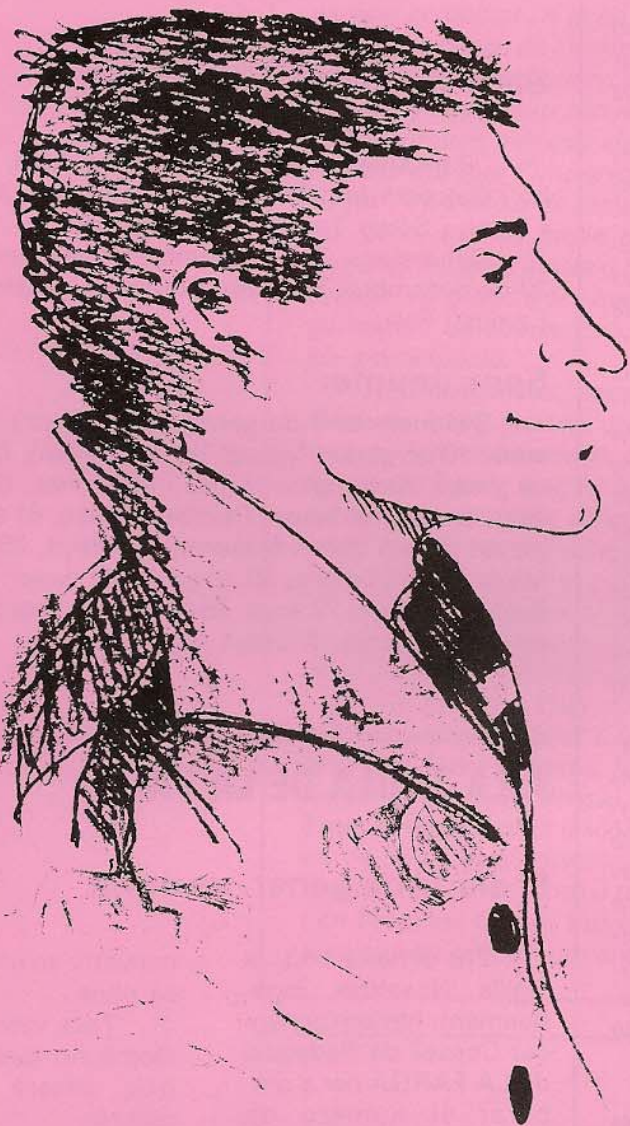

LA FARGA

R E V I S T A D E S A L T

PARÍS-SALT-DAKAR
«Un dels nostres
ho ha aconseguit»

LA VIDA DEL CASAL

«Eleccions»

Avis a tot el personal!! «No passa res», que diu La Trinca, tot era previst, passat la primavera toca, sí, sí, torna a tocar, hi tornarà a haver-hi Eleccions, però aquesta vegada va a la menuda, només són les Eleccions Municipals, per escollir l'alcalde, vaja.

Suposo que aquesta vegada no ens veurem honorats amb visites tan importants com la darre-ra vegada, en què ens va visitar el ministre dels canons i el conqueridor de les Espanyes, i també un altre grupet que per cert, ni tan sols varen demanar permís per venir, que repartiren caramels i propaganda de part d'en Fraga. Com que durant les campanyes tot s'hi val i prometre és de franc, se'n varen sentir de tots colors (com els que venien), i això, sí, el que menys, va regalar al personal una copeta de xampany.

Per cert, que, el contacte amb la realitat i la gent del carrer sempre és bo i desitjable per part dels polítics, el que trobo criticable és que només es

recordin d'aquest contacte quan en necessiten el vot, perquè de les Eleccions Generals ençà, no se n'ha sentit a parlar més a Salt, dels jubilats i dels seus problemes.

Però es veu que el «marketing» de les campanyes electorals té previst demanar el vot als jubilats, amb ensenyades de dents i estretes de mans, el menys important en aquestes ocasions és el programa del candidat, que ja li elaboren una sèrie de tècnics en tot, i que cal ser el més ambigu possible, per tal que després no els encolominin allò de «promesas incumplidas», i, a més, no cal parlar de dretes, ni d'esquerres, perquè això és tan relatiu...!!

De totes maneres, els votants ja hi comencem a tenir la mà trencada, i sabem cadascú de quin peu coixeja, i encara que ens l'emboliquin de seda... Vaja, ja m'enteneu. Preparats, doncs, que ens tornaran a visitar, suposo que no tanta colla, però vindran.

Joan Boada

Informació de les parròquies saltenques

Sant Cugat:

Baptismes: 4 gener: Aleix Risco i Mas; i Oriol Carbó i Galcerán (de Can Zori). 18 de gener: Xavier Ruiz i Pujol, i Sònia Teixidor i Rodríguez.

Defuncions: 29 de desembre: Pere Planas i Roure. 30 de desembre: Francesc Càrdenas i Castro, i Josep Camps i Feliu.

Sant Jaume:

Defuncions: 3 de gener: Joan Riera i Girona, 63 anys. 10 de gener: Miquel Bañuls i Vilaró, 58 anys. 17 de gener: Assumpció Hugas i Madrenas, 63 anys. 18 de gener: Maria-Teresa Palmada i Cusó, 61 anys. 22 de gener: Josep Valls i Mallorquí, 63 anys. 25 de gener: Maria Sabrí i Esteva, 88 anys. 25 de gener: Maria Cabretosa i Oliver, 72 anys. 26 de gener: Josep M.ª Baus i Arbós, 36 anys (Victima d'accident).

Pep Mollera

A LA TAULA DE LA FARGA

El dia 14 de gener, va nevar

Era dimarts i 13, la vigília. Nosaltres, ingènuament, havíem convocat Consell de Redacció de LA FARGA per a preparar el número de gener.

En el moment d'anar a la reunió al Casal, ja ens va sorprendre l'espessa boira que a les 10 de la nit hi havia al carrer. Demà farà un bon sol, tots vam pensar.

Acabada la reunió ja era mitjanit, més de les dotze. Era 14. En sortir de la reunió curiosament començava a ploure... Petites gotes... xim, xim... que temps més tard es va

convertir en una abundosa pluja...

Tots vam pensar... Demà no farà sol, sinó que estarà núvol i plourà...

En llevar-nos vam comprovar que ni sol ni núvol... Havia nevat... i ho havia fet copiosament.

Més tard, tranquil·lament, ho vam rumiar... Totes les nostres errònies deduccions (que si faria sol o si plouria) no eren altra conseqüència que la d'haver fet la reunió en un dia poc apropiat: dimarts i 13. Per això no vam encertar que nevaria.

RELOTGERIA • JOIERIA
PLAQUES i TROFEUS

Comas

C/. Major, 83
Tel. 23 47 70

SALT (Girona)

Salt: Esportistes i Aventura

Hi ha bons esportistes en permanent actualitat i n'hi ha, també de bons, que resten en l'anonimat. Són molts els que practiquen l'esport, però només uns quants són notícia perquè destaquen més que els altres. El refrany diu que l'important és participar, i no deixa de tenir raó... És bo, però, que hi hagin esportistes que amb les seves gestes o triomfs estimulin els altres a fer esport, ja sigui esport de competició o de simple participació.

A la nostra vila, encara insuficient en instal·lacions esportives i minvada en molts serveis, no hem de deixar de banda que hi han sobresortit esportistes en diferents èpoques, que han portat el nom de Salt més enllà de les nostres comarques...

Citem, sense tancar la llista, en Josep Casals Blanquera, atleta, campió d'Espanya de 110 metres tanques i olímpic; en Josep Puig «Curta», internacional del Futbol Club Barcelona, i en Dani Cabezas, jugador de futbol de primera divisió, en Santi Font, campió estatal d'«Ala Delta», en Narcís Casas, diverses vegades campió estatal de moto a tot terreny i en Francesc Casas, l'alpinista saltenc que ha arribat més amunt, par-

ticipant al Kanchanjunga (tercer pic més alt del món)...

Aquesta vegada volem fer esment especial d'un gran esportista, en Josep M.ª Pibernat. Enguany, en Josep M.ª Pibernat ha participat en el Ralli més llarg i dur del món: el París-Dakar. Més de 13.000 Km., a través del desert i de terres inhòspites. Més de vint dies de competició que suposen un gran sacrifici i una enorme voluntat de córrer i arribar al final. Si pensem que més de 500 vehicles van sortir de París i només prop d'un centenar van arribar a les platges del Senegal, no deixa d'ésser una proesa la 18.ª classificació quant a motos d'en Josep Maria.

El motorista saltenc ha estat l'únic gironí que fins ara ha arribat al final d'aquesta prova que està tenint un gran relleu. L'únic gironí, i per descomptat un dels pocs pilots estatals.

Josep M.^a, felicitats des de LA FARGA, pel ressò que a Salt i a tot Catalunya has tingut!

La Farga/Revista de Salt. Edició: Casal de Jubilat. Consell de Redacció/Lluís Mateu, Guillem Terribas, Miquel Casellas, Joan Boada, Jaume Bosch, Martí Fita, Josep M.ª Oliveras, Pepa Bouis, Bel Bosch i Josep Guardiola. Col.laboradors habituals/Quim Pla, Emili Gispert, Ventura Pau, Cesca Laguarda. Col.laboradors en aquest número/Sevas Parra, Cales Barceló i Vidal, Josep M.ª Fonalleras. Fotografia/Manel Lladó. Correcció/Toni Rusalleda. Administració/Emili Crous, Joan Boada i Miquel Casellas. Distribució/Pitu Geli, Josep Cebrian, Josep Gassiot. Disseny i compaginació/Manel Mesquita. Tiratge/1300 exemplars. Redacció/Passeig Verdaguier, 1 - Tel.23 04 98. Impressió/Pagès Impremta Anglès - Tel. 42 01 07. Dipòsit Legal/Gi-356/79.

Vida del Casal: Eleccions.....	2
L'ESPIETA	
Informació de les parròquies saltenques.....	2
A la Taula de La Farga.....	2
EDITORIAL	
Salt: Esportistes i aventura.....	3
ESPORTS DE FARGA	
S'ha d'ésser de Salt.....	4
LOCAL	
Teva/Meva: En Piber.....	4 i 5
ESPORTS	
París-Salt-Dakar	
Un dels nostres ho ha aconseguit.....	6, 7, 8 i 9
FINESTRA OBERTA	

La Gallineta:	
N-II Gasoductes Oleoductes.....	10
Les eleccions sindicals a Salt10, 11 i 13	
Els ordinadors i la societat de la informació.....	14 i 15
IMATGES	
La vitalitat i la imatge nova de Can Panxut.....	16
La desolació d'en Botxenski.....	16 i 17
CAGAFERRO	
Splash/Glop:	
Se m'enfanguen les neurones.....	18
L'acudit foll.....	19
La vida amb humor:	
Anar de Salt a Girona, a vegades és un Ralli.....	19

LA VIDA DEL CASAL

ESPORTS DE FARGA

S'ha d'èsser de Salt

Posar-se unes botes, un mono i un casc per fer tretze mil quilòmetres, ha d'èsser realment dur. Però si a més aquest grapat de quilòmetres són de sorra, a través del desert i amb condicions fora de lo normal, la cosa s'ha de complicar per força. Ja no és l'esperit esportiu el que impera en moltes ocasions, sinó el de supervivència. La cursa del desert és la llei del més fort. Durant vint-i-dos dies, només s'espera veure les platges de Dakar. Molts es queden al camí. D'altres amb més sort hi arriben, no importa el que s'ha patit si es poden veure les platges somniades.

En Piber en la seva primera participació al difícil ralli, va ésser un d'aquests cent i escaig elegits dels sis-cents que varen sortir de París. Ha

estat el primer saltengironí que ho ha aconseguit.

Enrera quedaven molts quilòmetres, moltes anècdotes, molts en-surts, una caiguda, molta sorra, molta pols. Ell sempre ha sabut deixar les coses enrera, mai no s'ha adormit en la glòria, sempre ha seguit treballant i potser per això al final de tants quilòmetres va dir que no s'havia divertit gaire. Qui sap si ja barrinava l'edició vinent. Ja ho sabrem. De totes maneres potser sí que em creuré aquesta gent que pensa que, per dir el que ha dit en Piber, s'ha d'èsser de Salt.

Papi

TEVA-MEVA

«En Piber»

Josep Maria Pibernat, conegut com en «Piber», no és un home vulgar. Als seus trenta-sis anys, en porta ja uns quants al món del motor, concretament al món de la moto, i la seva darrera gesta, la participació al ralli París-Dakar, prova de foc dels corredors d'aquest tipus de competicions, han omplert d'orgull la vila de Salt. Malgrat tot, Josep Maria Pibernat desmitifica constantment les seves victòries i s'afanya a treure importància a les fites que ha anat aconseguint.

«Als dotze anys vaig començar a sentir afició per les motos. Vaig començar amb motos petites. Tot el que guanyava treballant ho invertia en motos». Als vint anys comença a jugar fort en el món del motociclisme «Els meus inicis com a corredor de curses serioses va ser als vint anys en l'equip Bultaco». A tot això seguien deu anys de competició, set sota la marca Bulta-

co i tres sota les sigles d'una firma italiana.

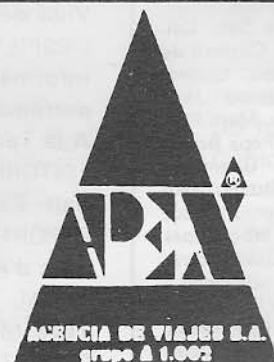
Quan parles amb en Josep Maria Pibernat de la seva vida, tot trasllueix la passió que sent pels artefactes de dues rodes. «El motociclisme és un esport molt complet, potser dels més complets, donat que sempre descobreixes que es poden fer coses noves».

El que realment meravella d'en Piber és la facilitat que té i l'honeste-

AUTO-ESCOLA LLADÓ, S.A.

Ctra. de Palamós, 58 - Tel. 49 23 47 - CELRÀ
C. Pau Casals, 52 - Tel. 23.52.18 - SALT

L'hi organitzem i li reservem tota mena d'excursions, viatges, bitllets d'avió, tren, vaixell, autocar, així com lloguer de cotxes i d'autocars. Demani informació i pressupost per les seves vacances, sense cap compromís

GIRONA

tat que manté quan es tracta de parlar dels triomfs evidents que ha aconseguit. «Em faltava participar al ralli París-Dakar i per això m'hi vaig apuntar. La veritable dificultat d'aquesta prova és continuar, tirar endavant, potser són més psíquiques que d'un altre caire, les dificultats amb què et trobes. La veritat és que costa molt més anar per aquestes muntanyes nostres que pel desert. A més jo no anava a guanyar, però sí a arribar, estava totalment segur d'acabar».

Josep Maria Pibernat analitza també amb sinceritat el món dels pilots i la seva convivència durant les etapes del ralli. «Hi ha un tipus de gent molt ferma i d'altres que són uns fantasmes. A més, en proves com aquesta existeix un cert i marcat individualisme. És clar que els pilots s'ajuden entre ells, però tan sols si es demana ajuda d'una forma ben evident, i la veritat

és que si tens problemes procures resoldre'ls tu sol».

La mirada de Josep

Maria Pibernat és sumament viva i inquieta. Petitó i bellugadís, les seves paraules defineixen

clarament el que un ja intueix en conèixer-lo. «Procuro provar tot el que m'atrau. El motociclisme és la meua vida i el meu món, no me'n canso mai, si bé m'agrada tot l'esport en general».

Malgrat mantenir-se en plena forma en Piber no realitza cap tipus de preparació física especial, «no fumo ni bec, i quan em sento una mica anquilosat o que el cos no em respon bé, faig una mica de footing o gimnàstica, però només de tant en tant».

El corredor es confessa força sensible al paisatge i a l'entorn que travessa mentre realitza les proves i les curses. No sembla que li passi desapercebut res, malgrat les velocitats amb què travessa indrets i païssos; així, després de parlar llargament del París-Dakar, ens explica que l'havia satisfet molt més el ralli dels Andes al Perú «Perquè aquells paisatges són realment impressionants».

Papa Bouis

Venda i reparació de bicicletes
velomotors i motos

MOTOS
CATALUNYA
PERE TEIXIDOR

MONTESA	HONDA PUCH
PEUGEOT	DUCATI
VESPINO	VESPA
DUCCSON	DERBI

Carrer Major, 307
Tel. 23 93 67
SALT

CONSTRUCTORS, S.A.

PROCT

CONSTRUCCIÓ DE:
Cases unifamiliars
Xalets individuals
Tot tipus de reformes i
manteniments.

UNA EMPRESA JOVE
AL SERVEI DEL POBLE

Processó 57
Tels.: 23 88 94
23 86 02
23 43 59

SALT - GIRONA

PARÍS-SALT-DAKAR

«Un dels nostres ho ha aconseguit»

La novena edició del ralli París-Dakar, ha tingut dues novetats importants. Una, el fet que per primera vegada es corria sense l'atenta mirada del seu «pare» Thierry Sabine, mort en accident en l'edició anterior. I l'altra, la presència i participació per primera vegada d'un saltenc en aquest ralli que, edició rera edició, agafa més popularitat.

Aquest saltenc menut, de 36 anys, campió d'Espanya de Tot Terreny el 1975, únic corredor català i espanyol que ha guanyat una prova del campionat d'Europa, guanyador de tres edicions de les 24 h. de Moità, tercer corredor espanyol que ha guanyat més medalles en els sis dies de T.T., «pare» de la

Halley i moltes altres coses que farien la llista inacabable, respon al nom de Josep M.ª Pibernat, i té darrera seu una de les millors trajectòries esportives que hom pugui pensar.

Josep M.ª Pibernat ja havia fet algun altre ralli, però la temptació del París-Dakar era massa forta com per deixar-la escapar. Es va buscar una moto, va tenir la sort de trobar un bon equip, el Camel, i es va disposar a fer una de les aventures amb què molta gent somnia però poca l'aconsegueix. Era el primer saltenc que ho provava i més tard es va convertir en el primer gironí que ha acabat la difícil prova, tot quedant en el divuitè lloc de la general de motos.

De fet, tot un èxit, perquè ell l'únic que volia era arribar a Dakar.

«Sí, evidentment, abans de marxar em vaig proposar arribar a Dakar i això ha estat el que he fet».

Un cop allà, després de tretze mil quilòmetres per sorra i deserts, va tenir la gosadia de dir que no s'havia divertit gaire. Malgrat tot, el divuitè lloc final el va deixar content.

«Home, un cop corregut el ralli ja he vist que per guanyar has d'anar amb un altre plantejament. De totes maneres, si la meva moto hagués corregut més, podia haver fet millor paper. Però per ser la primera vegada, ja m'hi conformo».

En Josep M.^a, ja hi tornaria al Dakar, però li agradaria més tornar-hi amb cotxe o camió. Així, no tindria tant perill de topar amb els ossos a terra?

«Home, evidentment això és veritat, però no ho faria pas per por, sinó perquè m'agradaria molt anar-hi amb camió».

I si et donessin una moto preparada per poder guanyar la prova en aquesta categoria, què passaria?

«Mira, això són dos plantejaments diferents. Jo pràcticament no tinc temps de preparar-me ni d'entrenar-me, a més que tampoc no ho he fet per aquest ralli. Si has d'anar a guanyar,

FIAT Uno Turbo

INJECCIÓ ELECTRÒNICA

Potència: 105 CVa. Velocitat màxima 200 km/h.
Acceleració: 0 a 100 km/h. en 8'3 segons.

VITSA

Concessionari Oficial per a Girona i província

FIAT LANCIA

Avda. St. Narcís, 28 - Telèfon 24 12 12 GIRONA

Servei Oficial: **GARATGE INTERNACIONAL**

Ctra. Girona-Anglès - Telèfon 23 15 61 SALT

has d'estar ben preparat, si no, has d'agafar el plantejament que vaig agafar jo d'anar allà i d'intentar acabar. Aquest plantejament ja l'he viscut i si ara se'm plantegés l'altre, doncs no sé que faria».

El que sí és veritat, és el fet que has tingut força fortuna en aquest Dakar, llevat d'una caiguda.

«Sí, evidentment no em puc queixar, i sobre la caiguda he de dir que vaig tenir sort de dos companys que em varen arreglar bastant, i potser, si no és per ells, no hagués tornat a sortir. Vaig passar-les força magres, el primer dia sobretot, però després em vaig anar refent. Aquesta caiguda, però, ha estat el punt negre dins lo bé que em va anar tot.

La moto, després de la caiguda, va haver d'ésser reparada i es va fer en temps rècord, no?

Sí, això és un altre aventatge dels que tenia. Sort d'en Piella, que és un mecànic fantàstic. La meua tranquil·litat era quan arribava, només m'havia de preocupar de menjar i dormir, i pràcticament de res més. Això, anant ben organitzat amb un equip és molt bo, perquè jo sabia que cada matí la moto estaria en condicions, i el dia de la caiguda, malgrat que el camió d'assistència va arribar tard, en Piella va treballar de valent i la moto anava com un rellotge. I això que ha-

via quedat ben desmantellada».

Després de parlar de l'organització del teu equip, parla'ns un xic de l'organització del ralli. És veritat que hi ha hagut favoritismes cap a l'equip francès?

«Sí, hi ha hagut molt favoritisme cap a l'equip Peugeot, perquè quan es perdien, i jo ho he viscut més d'una vegada, veies com passava un helicòpter i els feia retornar cap a la ruta bona. O veure passar l'helicòpter i els dos Peugeots enganxats per mostrar-los el camí. És per això que per a mi el guanyador moral ha estat Zaniroli, que ha fet una cursa fantàstica i al qual ningú no ha ajudat.

A més de l'ajuda de l'organització, Vatanen, que ha estat el guanyador, portava una assistència molt nombrosa. Una assistència que fins i tot podia construir un

cotxe nou per cada etapa segons totes les informacions.

«Mira, el cotxe del finès, pràcticament l'havien de construir un dia per l'altre, perquè els hi arribava cada dia totalment desmuntat. Pensa que els mecànics treballaven fins moments abans de sortir, desmuntant la carrosseria i arreglant tot el que fes falta. Però, és clar que, tenint cinc o sis camions i algun helicòpter ja es pot fer tot això, encara que el fet que Vatanen hagi estat el guanyador també es deu que és un gran pilot.

Ja que parlem de pilots i d'equips, què en penses del que formaven en Cañellas i en Ferran amb el seu Range Rover, i amb el qual varen quedar setès a la general de cotxes?»

«En Cañellas va tenir molta mala sort, perquè ell era un home que podia guanyar i a més va estar a punt de fer-ho, perquè una reventada a la roda el va fer entrar fora de temps i va penalitzar deu hores, que evidentment pesen molt. A més es va quedar sense dos camions i, per tant, sense recanvis. Va trencar la corretja i va perdre dues hores més, una altra per una vàlvula del compressor i això el va reular a la general, tot i que per mi és un gran conductor, i ho demostra el fet que mentre molts arribaven cada dia amb el cotxe

desmantellat, ell el portava sense problemes, llevat de les averies ja esmentades.

I els equips formats per Prieto i Termens, primers de Diesel i novens de la general i el de Porcar/Touriñan, què tal?

«En Porcar va fer una gran cursa i em va deixar parat, perquè no m'ho pensava. Quant a Prieto s'ho va plantejar molt bé des del principi, i a mitja cursa ell estava convençut que al final estaria primer de grup i entre els deu primers de la general de cotxe. Jo diria que ho tenia molt clar, tot i que es va quedar sense assistència als primers dies en bolcar-li el camió, amb el que tenia varen saber fer aquest magnífic resultat sense castigar el cotxe».

Escolta, i que me'n dius d'en Cyril Neveu, guanyador de la categoria de motos?

«Mira, en Neveu aquest any s'ho ha trobat una mica perquè el guanyador era l'Auriol i com a francès també l'ha ajudat l'organització. Jo crec que ja ho ha fet bé, però si no és per la caiguda hagués guanyat l'Auriol».

Amb qui sí hi havia dipositades esperances era amb en Carles Mas. Podia haver fet més?»

«Jo em pensava que faria més perquè era el seu any. Ell estava ben preparat, la moto estava immillorable, tenia un equip potent a darrera i malgrat tot això, no va saber plantejar-se la cursa

PARIS-SALT-DAKAR

per poder aspirar a la victòria, i s'ha hagut de conformar amb el cinquè lloc.»

I ja que hem parlat de cotxes i motos, parla'm una mica del guanyador de la categoria de camions. D'en De Roy.

«Bé, ell porta un camió de dos motors que dona més de mil cavalls de potència, i en trams rectes fins i tot avançava els cotxes. A més és molt bon conductor, i en aquest ralli, Groine, que era l'únic que podia plantar-li cara, anava d'assistència amb els Peugeot i no «es podia arriscar a bolcar o a deixar la cursa per qualsevol anomalia i això ha facilitat molt el camí de De Roy».

Ja que hem parlat dels més destacats dins cada categoria, parla'm també una mica de la diferència que hi ha entre fer el Paris-Salt-Dakar amb moto, cotxe, o camió.

«En principi són plantejaments diferents, perquè si vas amb camió a guanyar no portes gens de quilos ni gens de pes, si vas amb camió d'assistència has d'estar mentalitzat que hi ha una gent al davant que et necessita quan arribis, i ser conscient que el teu camió ha d'arribar. En cotxes passa gairebé el mateix i en motos hi ha també dos grans grups. Un, que és els que tenen possibilitats de guanyar, i un altre, que són els que tenen com a objectiu arribar a les plat-

ges de Dakar, i que amb això ja han guanyat moralment».

Tu que ja has participat en aquesta prova, quina relació hi ha entre competició, i aventura?

«L'aventura és bastant important perquè si et pares a pensar que et pots quedar llençat al mig del desert a cada moment i trobar més dificultats, fan que sigui una part important. Quant a la competició, no és tan important perquè els pilots que hi participen ja són gent amb força experiència en aquest camp. Això fa que no tinguis problemes i si en tens algun és quan entra en acció l'aventura de solucionar-lo, de trobar la peça que s'ha trencat, la benzina que et falta o fins i tot la subsistència en alguns moments».

Ja que parlem de problemes i de peces, sembla que a nivell gironí la peça més utilitzada és el filferro?

«Bé, en Maimí en parla bastant, però és que veritablement allà no trobes gaire res més, i degut a la retirada d'assistències en Pere en va fer servir molt i amb molt bon resultat, perquè t'haig de dir que si no és per ell i el filferro en Cañellas no hagués arribat al final. Realment en Pere Maimí és molt bon mecànic».

El Ralli surt de París el dia 1 de gener i arriba a Dakar el 22 del mateix mes. El fet que durant aquests dies es passi per Algèria, Nigèria, Malí,

Mauritània i Senegal, quins records deixa?

«Sobretot de molta sorra i de diferents tipus de sorra; per exemple el Teneré és un desert molt planer, molt gran però que no dona gaire dificultat en ser una sorra dura que et permet anar de pressa; en canvi al Malí és més pols i sabana, t'orientes millor, però hi ha molta més pols amb els consegüents problemes que aquesta suposa, i després hi ha el de Mauritània, que és molt difícil, però que és on et diverteixes més perquè no importa massa la potència de la moto, donat que no pots passar de 80-90, en haver-hi tipus de duna molt tova, que s'enfonsa molt i en la que has d'anar molt en compte perquè hi pots quedar clavat en qualsevol moment; hi ha molts desnivells, la qual cosa et fa anar amb brúixola contínuament, és a dir, treballes molt més al cim de la moto, estàs molt més en tensió i molt més distret».

I les etapes, com anaven?

«Doncs el dia que vàrem sortir més aviat, ens vàrem aixecar a les tres del matí per fer el «Brifing», que és l'explicació dels problemes que hi havia hagut en el dia anterior, si hi havia alguna variació per l'etapa del dia i d'altres punts d'interès pels pilots. Això sempre durava una hora. Al principi sortíem molt aviat, però a me-

sura que varen anar abandonant pilots sortíem més tard. Quant a l'arribada, jo sempre ho feia de dia. A les tres, a les quatre, alguna vegada a les cinc, però sempre de dia».

I a l'arribada suposo que la part fonamental era poder menjar?

«Sí, però com que moltes vegades arribaves i els camions no ho havien fet, t'havies d'esperar que ho fessin. Encara que un dia no ho van fer fins a la nit i em vaig quedar sense menjar res, fins les quatre de la nit quan estàvem a punt d'aixecar-nos. Als darrers dies, però, al ser menys gent anàvem tots un xic més a l'hora i menjaves i dormies més que en els primers».

El bru de la pell, és del sol o del fet de no rentar-te?

«Mira, els dies de l'accident vaig passar una mica de tot. Gairebé ni em rentava la cara, però després ja em vaig posar a l'hora. Fins i tot quan arribava em rentava, m'afaitava; un dia vaig trobar una cuba de bombers i em vaig dutxar. Un altre dia, a Gadhes, que vam fer jornada de repòs, vàrem llogar una casa amb dutxa els de l'equip de Camel i així ens anàvem espavilant bastant, i, malgrat que t'havies de buscar la vida, ja estaves mentalitzat per fer-ho».

Després de parlar de les vivències del ralli, tornem a parlar amb en Josep M.ª Pibernat

«Mira, jo, al ser el primer any que hi vaig no puc jutjar-ho massa bé, però ho vaig estar comentant amb en Mas i en Porcar, que ja han repetit en alguna ocasió, i em sembla que a Thierry Sabine li agradaven molt més les motos i era conscient que si les motos es perdien, es perdia la cursa, aleshores les acompanyava intentant cuidar-les una mica més».

I si et perds, què fas?

«Tots portem ballissa i saps que si et passa alguna cosa greu, pots estirar-la i et localitzen ràpidament. Ara, si et veuen que ets en un lloc i que no tens res, que només ha estat una averia, potser et vénen a buscar al cap de tres dies,

mentre que si t'has fet mal en poques hores ets evacuat».

Després de passar penes i glòries, finalment veus les platges de Dakar. Objectiu complert?

«Objectiu complert, però amb molt de respecte, perquè encara et queden 80 Km. d'una especial, 20 d'una altra, i penses que ja hi ets però no ho dius en veu alta pel que pugui ésser. Quan et falta poc penses que si es trenca alguna cosa ja acabaré la cursa a peu, però com que s'ha d'arribar amb el motor engegat encara pateixes i fins al darrer moment no dius: JA ESTIC».

I un cop estàs, s'ha de tornar. A la tornada, rebuda a Madrid i Barcelona, on són rebuts pel batlle de la ciutat, Pas-

qual Maragall i pel President de la Generalitat, Jordi Pujol.

En Piber va menjar sopa al desert, va arribar a Dakar, va viure l'aventura, va ésser un dels pocs (cent i escaig de sistents) que ho va aconseguir, ha aconseguït el seu objectiu i, a més, entre tanta polseguera, sorra i sol, ha deixat i passejat el nom del seu poble, un poble que també l'ha rebut, sense tantes floritures, però amb més contingut, en un acte que es va celebrar a Can Panxut. Evidentment tretze mil quilòmetres bé es mereixen un «coctail» amb els amics i coneguts per dir-li: FELICITATS!!

J.G.

CLASSIFICACIÓ

Cotxes:

1.er ARI VATANEN (Peugeot 205 turbo 16).

7.^è CAÑELLAS/FERRAN (Range Rover).

9.^è PRIETO/TERMENS (Nissan) -1.er categoria diesel

10.^è PORCAR TOURIÑAN (Range Rover)

MOTOS:

1.er CYRYL NEVEU (Honda)

5.^è CARLES MAS (Yamaha)

18.^è JOSEP M.ª PIBERNAT (Suzuki)

19.^è FERNANDEZ (Suzuki)

CAMIÓ

1.er DE ROY (DAP) - 11.^è general.

DIESEL

1.er PRIETO TERMENS

ESCORXADOR GENERAL FRIGORÍFIC

Sala d'especejar

Frigorífics del Ter, S.A.

CARNS DE PORC I BOVÍ
Repartiment diari

Carrer Major, 419
Tel. 23 31 11
SALT

LA GALLINETA

N-II, Gasoductes, Oleoductes

Sembla com si, per ara, el desviament de la N-II tornés a estar encallat (almenys en el moment d'escriure aquestes ratlles...), però és un projecte que segons totes les bones fonts ha d'esdevenir realitat.

El nom de la N-II posa la pell de gallina a tothom (autoritats, veïns, ecologistes...), ningú la vol, però diuen que s'ha de fer, i que per algun lloc ha de passar, encara que hagi de fer malbé alguna zona protegida.

La Nacional II no deixa de ser una servitud que ens porta el propi progrés. Tots volem anar amb cotxe, però a ningú li agrada tenir a prop una carretera molesta, sorollosa i transitada.

Diuen que els nostres pobles del Pla: Salt, Girona, Vilablareix, Fornells, han de patir altres servituds. Són sacrificis necessaris si no volem estancar-nos... I ja se sap que tot progrés sempre fa malbé alguna cosa: terres, paisatge, tranquil·litat...

A part de la N-II, tenim dos o tres projectes més que podrien intran-

quil·litzar els nostres pobles del Pla. L'un és el gasoducte que des de Barcelona arribarà a Vilablareix i a Salt per portar gas natural. Gas que a la curta substituirà el gas propà i potser a la llarga el gas butà.

L'altre és l'oleoducte de Campsa, que vindrà també des de les comarques de Barcelona i anirà a parar als dipòsits que l'empresa té prop de Fornells, tot transportant subterràniament derivats del petroli... (gasolina).

En ambdós casos, el necessari progrés farà malbé camps i terrenys, i no sé si, tal com s'assegura, els riscos disminuiran o augmentaran... En tot cas cal decidir si hem de **pujar al tren del progrés econòmic (amb riscos inclosos)**. Si més no, un altre tipus de tren (**Tren d'Alta Velocitat i model supersònic**) també amenaça fer-se present entre nosaltres, i per això caldrà construir una via expressa per ell sol. Si més no, estem preparats!

Martí Fita

Les eleccions sindicals a

A falta de la confirmació de les dades oficials de les eleccions sindicals realitzades arreu de l'Estat espanyol al llarg de l'últim trimestre de l'any passat, crec que pot ser interessant conèixer els resultats que s'han produït a la nostra vila (1) **MARC GENERAL**(2)

El procés electoral sindical, quart des del restabliment de la llibertat sindical a l'Estat espanyol, ha estat llarg, difícil, complex i polèmic... Cal no oblidar que s'han celebrat eleccions en més de 78.000 empreses de tot tipus (un 45% més que en 1982), en les quals al voltant de 3.400.000 treballadors, sobre un total de sis milions d'electors potencials (el 40% més que ara fa quatre anys), han elegit més de 177.000 delegats (un 23% més que a l'anterior procés electoral) al llarg de tres mesos i en un marc sotmès a la instrumentalització dels mateixos sindicats i la seva politització per la dreta, alguns grups parlamentaris, empresaris, diversos mitjans de comunicació i fins i tot la mateixa «**Conferència Episcopal Espanyola**», fet, a Europa, inaudit, insòlit i veritablement sorprenent...

Es confirma una consolidació dels «sindicats de classe» concretada fonamentalment en dues opcions, UGT i CC.OO., que concentren el 75% dels delegats elegits. Se-

gons les dades provisionals de què disposem: 71.327 delegats (el 40'2% del total) corresponen a UGT i 60.816 (el 34'3%) a CC.OO. Una tercera via sindical, alternativa als models representats per UGT i CC.OO., s'ha revelat, fins ara, com a inevitable.

De les opcions sindicals d'àmbit i filosofia nacionalista, només ELA-STV ha demostrat la seva consolidació a Euskadi, perdent la INTG el caràcter de sindicat més representatiu que li atribueix la LOLS a Galizia. De fet, tan sols el País Basc presenta una configuració sindical radicalment diferent de la resta de l'Estat, i només allà no funciona el bisindicalisme citat abans.

I finalment, la confirmació de la central socialista UGT com a primera força sindical arreu de l'Estat, a través d'un permanent augment (21'7% en les primeres eleccions del 1978, 29'3% el 1980, 36'7% el 1982 i 40'2% ara) i una gran homogeneïtat de resultats, tant territorial com sectorial, en contra de l'estancament de CC.OO. (que es manté pràcticament en els mateixos resultats des de l'any 1978). Cal dir però, en relació als dos punts anteriors, que a Catalunya, CC.OO. ha estat el sindicat més votat, amb més de tres punts per sobre d'UGT. 41% CC.OO

Ràdio
S A L T
103 FM
... per escoltar
Tel. 237.222

Dr. Ferran, 31, 8è. 4^a

Salt

per 37'8% UGT...
EL MAPA SINDICAL
SALTENC.

Segons podem veure al Quadre 1, prop de dos mil treballadors de 25 empreses han elegit al voltant d'un centenar de representants... (3). Això representa una baixa participació dels assalariats saltencs en les eleccions sindicals. (Només tenim un indicador sobre aquest extrem: el nombre de treballadors de les empreses que han celebrat eleccions en relació a la població total; 9'45% al conjunt de l'Estat espanyol per 8'75% a Salt, diferència molt apreciable si pensem en el diferent percentatge de població activa, activitat, nombre i volum de les empreses i tradició sindical en ambdós casos...). **Aquesta baixa participació és especialment remarcable en el sector de l'ensenyament privat, on, malgrat la seva incidència al nostre poble, no s'han celebrat eleccions en cap centre de treball...**

Una segona constatació és el **menor pes de les centrals sindicals més representatives - UGT i CC.OO.- al nostre poble**. En efecte, enfront al 75% de delegats aconseguits al conjunt de l'Estat per aquests dos sindicats o el 78'8% a Catalunya, a Salt només arriben a sumar el 69'1%... Huriem, però de matisar la dada anterior... **En realitat a Salt, la**

UGT supera no ja el percentatge català obtingut per aquest sindicat d'una manera aclaparadora -45'7% a Salt per 37'8% a Catalunya- sinó fins i tot a l'obtingut al conjunt de l'Estat -40'2%-. En canvi el percentatge de CC.OO. suposa una forta devallada en relació a Catalunya o al conjunt de l'Estat -23'4% a Salt per 34'3% a l'Estat i 41% a Catalunya...-

Tampoc a Salt són significatius els resultats d'altres opcions sindicals, especialment les d'àmbit o filosofia nacionalista, amb resultats pràcticament nuls. En el nostre cas és el nombre de delegats no afiliats el que

puja en relació a l'Estat o Catalunya...

La UGT és també el sindicat majoritari en les petites i grans empreses saltencues; no així en les mitjanes on guanyen els no afiliats (vegeu Quadre 2) a causa dels resultats en el ram del tèxtil i més concretament en dues empreses (Monar Tèxtil i Suc. de J. Coma i Cros, S.A.).

Finalment hem elaborat el Quadre 3 amb les dades de les empreses tèxtils (que amb 1.137 treballadors i 55 delegats constitueixen el sector més representatiu de l'activitat laboral a Salt i en el conjunt del seu «mapa sindical» -60'2% dels treballadors i 55'3%

de delegats en relació al total de participants...). **I també aquí és la UGT el sindicat majoritari - en aquest cas també per majoria absoluta-. CC.OO. obté els pitjors resultats: només dos delegats -un 3'8% del total del sector- i és molt notable el nombre de delegats no afiliats -un 44'2% del total...-**

UN COMENTARI FINAL

Què en pensarien aquells vells sindicalistes saltencs de principis de segle, dels resultats anteriors?. Com reaccionaria en Sebastià Clara, aquell esforçat lliutador que mobilitzà tot el poble, si sabés que la CNT només ha obtingut un delegat a la nostra vila?. On es troba l'esperit que va fer possible un moviment cooperatiu exemplar o una activa escola racionalista o un popular Centre de Cultura Obrera o unes organitzacions obreres modèliques?...

Allò cert és que també sindicalment, el Salt d'avui no té res a veure amb aquell vell Salt que recorden alguns dels nostres avis...

Sebas Parra

Notes:

(1) Les dades, provisionals, que oferim en aquest treball han estat facilitades pel Sindicat Intercomarcal de Girona de la UGT.

(2) PUNT DIARI. Suplement PUNT ESCOLES del 29-1-87.

(3) Ens referim només a empreses amb raó social a Salt...

Veure recuadre a la pàgina 13

1.- Resultats electorals segons el nombre de treballadors de les empreses.

	EMPRESSES FINS A 25 TREBALLADORS	EMPRESSES DE 26 a 200 TREBALLA.	EMPRESSES DE MÉS DE 200 TREBALL	TOTALS SALT
Nº TREBALLADORS	140 (7'4%)	764 (40'5%)	982 (52%)	1 886 (100%)
Nº EMPRESSES	12 (4'8%)	10 (40%)	3 (12%)	25 (100%)
Nº DELEGATS	12 (12'7%)	47 (50%)	35 (37'2%)	94 (*)
U. G. T.	8 (66'6%)	17 (36'1%)	18 (51'4%)	43 (45'7%)
CC OO	2 (16'6%)	11 (23'4%)	9 (25'7%)	22 (23'4%)
ALTRES: NO AFILIATS	2 (16'6%)	19 (40'4%)	8 (22'9%)	29 (30'8%)

(*) Sense dades de tres delegats corresponents a una empresa de 44 treballadors... (E total, doncs, de delegats elegits a Salt, és de 97)

2.- Detall de la representativitat dels sindicats majoritaris.

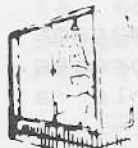
	EMPRESSES FINS A 25 TREBALLADORS	EMPRESSES DE 26 a 200 TREBALLA	EMPRESSES DE MÉS DE 200 TREBALL	TOTALS SALT
U. G. T.	8 (66'6%)	17 (36'1%)	18 (51'4%)	43 (45'7%)
CC OO	2 (16'6%)	11 (23'4%)	9 (25'7%)	22 (23'4%)
UGT + CC OO	10 (83'3%)	28 (59'5%)	27 (77'1%)	65 (69'1%)

3.- Resultats electorals a les empreses tèxtils

EMPRESA	Nº TREBALLA.	Nº DELEGATS	UGT	CC OO	ALTRES I NO AFIL.
GASSOL FIBRAS S.A. (Plaça de la Vila Zi)	72	5	2	-	3
MANUFACTURES A. GASSOL S.A. (c/ta Antoni)	434	13	12	-	1
MANUFACTURES A. GASSOL S.A. (Araçes Autopista)	133	9	9	-	-
MANUFACTURES A. GASSOL S.A.	45	3	-	-	3
MONAR TÈXTIL	139	9	-	-	9
SOC DE J. COMA, CROS S.A.	314	13	4	2	7
TOTALS EMPRESSES TÈXTIL.	1 137	55	27 (51'9%)	2 (3'8%)	23 (44'2%)

DISTRIBUIDOR

VENTILADORS
VENTILADORS
VENTILADORS

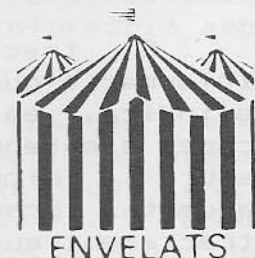

MOLAR

Fàbrica de miralls
Cbl. locació i instal. lació
Especialitat en vidrieres artístiques
Finestres de Celosia
Mampares per a bany

C/. Joan Maragall (Cant PP.CC.) Tel. 23 58 11 - SALT

Emili Crous

LLOGUER DE CADIRES • ENVELATS
ADORNAMENTS • PISTA PARQUET

Sant Jaume, 14
Teléfon 24 16 47

SALT (Girona)

ELS ORDINADORS I LA SOCIETAT DE LA INFORMACIÓ

Quan el 15 de febrer de 1946, a la Universitat de Pennsilvània, un general de l'exèrcit dels E.E.U.U. posava oficialment en marxa el primer ordinador electrònic de la història - una monstruosa màquina de 30 m de longitud, 3 m d'alçada i 1 m de profunditat - que va costar en el seu temps al voltant dels 10 milions de dòlars, ningú podia imaginar que avui, 40 anys després, la mateixa feina la realitzaria un ordinador no més gran que un llibre i de cost inferior a les 50000 ptes. Els avenços impressionants de la investigació electrònica són els que han permès aquesta reducció en el tamany i en els costos dels ordinadors i els que, en definitiva, fan que en aquests moments estigui escrivint aquestes quatre ratlles.

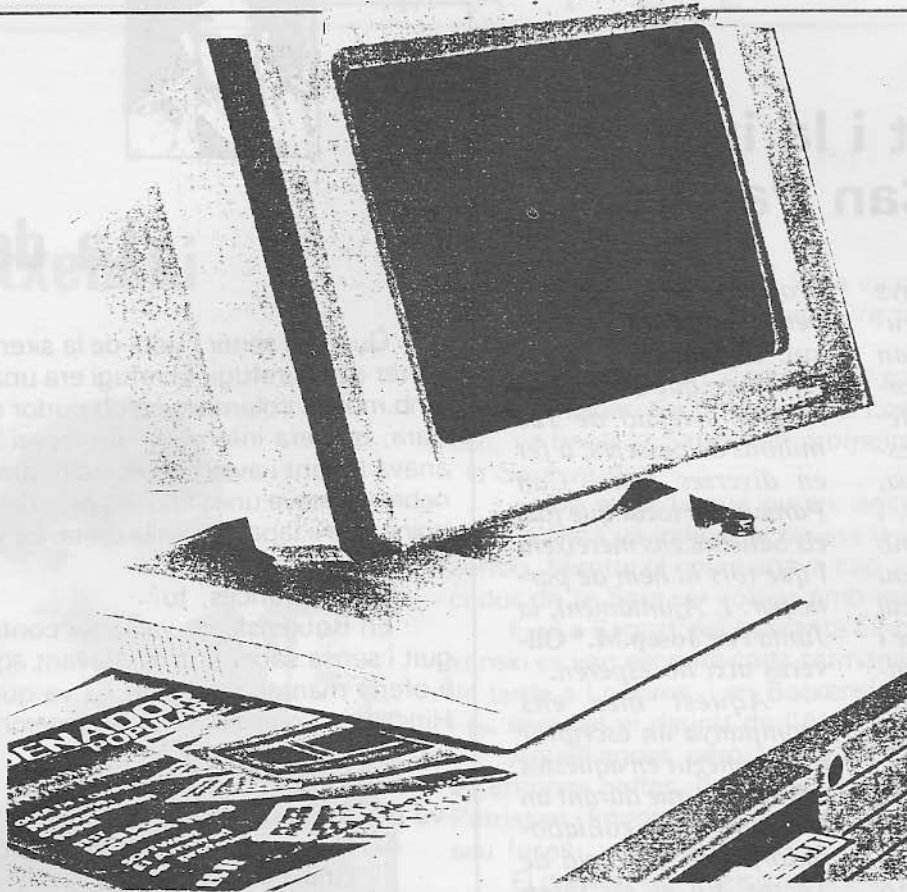
Els ordinadors se'ns presenten com màquines amb una enorme capacitat d'emmagatzemar informació i, el que resulta més important, preparats per a realitzar a gran velocitat i amb gran fiabilitat el tractament i la interpretació de tota aquesta informació, generant d'aquesta manera més i més informació. En aquest context la informàtica apareix com la ciència encarregada de l'estudi i anàlisi que tot aquest procés comporta.

Són moltes les persones que miren els ordinadors amb un recel i una por provocats pel fet de veure com una màquina és capaç tota sola de realitzar unes tasques que fins ara semblava que només l'home podia realitzar. L'ordinador, però, no deixa de ser una màquina incapaç de fer res tota sola. Per a poder funcionar necessita conèixer tres coses: la informació que ha de manipular, el tipus de tractament que ha de realitzar sobre aquesta informació i el destinatari de la informació que tot el procés informàtic vagi generant.

La informació que l'ordinador ha de tractar la pot subministrar el propi usuari - ja sigui a través d'un teclat, d'un disquet, una cinta magnètica o de qualsevol altre dispositiu d'entrada d'informació -, o bé podrà obtenir-la via telefònica procedent d'un banc de dades, que ve a ésser com un gran arxiu on el paper ha estat substituït pel suport magnètic.

El tractament que l'ordinador ha de realitzar sobre la informació queda recollit en l'anomenat programa informàtic, on s'indica, en forma d'instruccions codificades que l'ordinador és capaç d'entendre, tot el procés que hom vol que aquell realitzi sobre la informació que li ha estat subministrada. Recalquem que aquests programes els elabora l'home en funció del tipus de tractament que hom vol aplicar sobre la informació.

L'últim eslabó del tractament de la informació mitjançant ordinadors és el receptor de la informació generada pel procés. Aquest receptor pot ésser el propi usuari - que pot rebre-la a través d'una pantalla, d'una impressora, d'un altaveu, etc. -, un suport magnètic - una cinta, un disquet, etc. -, una màquina

automàtica, un altre ordinador connectat telefònicament amb el primer, etc.

Aquest és, en forma molt resumida, el procés que habitualment se segueix en el tractament automàtic de la informació. Moltes vegades, però, ens fixem més en la màquina - l'ordinador - que intervé en aquests processos, tot oblidant el context en què aquest s'està utilitzant. L'ordinador - juntament amb els avenços de la microelectrònica - estan essent els protagonistes i els elements del canvi que s'està produint en la nostra societat. Estem sortint de la societat postindustrial tot entrant a la societat de la informació. Fins fa poc la informació es transmetia tal qual, i el tractament i la interpretació d'aquesta informació la realitzava exclusivament l'home. L'adveniment dels ordinadors canvia radicalment molts aspectes fonamentals de la nostra societat. El fet que puguin emmagatzemar i tractar a gran velocitat quantitats ingents d'informació els converteix en eines extremadament valuoses alhora que perilloses si tenim en compte que, de sempre, s'ha associat informació amb poder.

Quin tipus d'informació és el que poden tractar els ordinadors? Quins són els tractaments que poden realitzar sobre la informació? Quines són les persones o organismes que tenen accés a la informació que tot el procés genera? ... Podem plantejar-nos aquests i molts d'altres interrogants al voltant de la societat de la informació a la que estem entrant. De tot plegat, si hi ha l'ocasió, n'anirem parlant en articles posteriors.

Carles Barceló i Vidal

IMATGES

La vitalitat i la imatge nova de Can Panxut

Des de fa uns anys ha estat una greu preocupació el local de Can Panxut, el Patronat. Surtosament, les gestions fetes per la Junta i el responsable de la parròquia, varen arribar a bon fi, i amb la incorporació amb aquestes gestions del nou Ajuntament, aquest local històric no es va perdre i ara és una bona eina cultural per a Salt. S'ha de dir que en poc temps ha recuperat la seva vida, s'ha arranjat i fet algunes modificacions i, sobretot, s'ha adecentat el bar així com la instal·lació d'aigua. També el local de Teatre-cinema, és molt més digna que abans. Tot aquest treball l'ha dut a terme l'Ajuntament amb la col·laboració de la Junta i socis del Patronat. S'ha obert el pati, molt adequat per espectacles «refrescants», sobretot a l'estiu. Durant un bon temps, les activitats del Patronat han estat gestionades per en **Delfi Nierga**. Ara amb l'any nou, s'ha canviat de gerent. **Josep M.ª Oliveras**, «l'Oli», un personatge saltenc, que diverses vegades ens ha demostrat la seva vàlua en el camp de la cultura i amb l'organització de diverses mostres. Recordem el Taller Fotogràfic i exposicions «De Salt», i, el més recent, la magna exposició a la Casa de Cultura Les Bernardes, «La Vida Quotidiana a Salt, 50 anys enrera», que es va portar a terme el juliol passat. També s'ha de dir que l'Ajuntament té un

projecte molt ambiciós per realitzar a Can Panxut. Unes modificacions-reformes, que en total serà una inversió de 120 milions de pessetes, a fer en diverses fases. Can Panxut, un local que tots els Saltencs ens mereixem i que tots hi hem de participar. L'Ajuntament, la Junta i en **Josep M.ª Oliveras** així ho esperen.

Aquest mes ens acompanya un escriptor prou conegut en aquestes pàgines, ja que durant un temps va ésser col·laborador, amb la secció de Teatre. Ell és en **Josep M. Fonalleras**, un home de Girona que estima i participa a Salt. En **Fonalleras** té publicat i actualment exhaurit el llibre editat per edicions del Pèl, «El rei del Mambo», que va guanyar el Premi Just M. Casero l'any 1983, i en aquest llibre també recull el treball guanyat en el Premi «Ciutat d'Olot» l'any 1984, «La faç del paradís». També es pot trobar encara el llibre «Mixture» (editat per la Llibreria 22) a on es recull la seva narració «Conxa Piquer a Nova York», que va quedar segona en el Just M. Casero de l'any 1982. Entre moltes col·laboracions i treballs (a la ràdio, revistes...) a en **Fonalleras** se'l pot llegir dia sí i dia no en el «Punt Diari», a la columna «El sofà a la riba». Per a La Farga ens dóna aquest treball fet expressament per a nosaltres.

G.T. Ribas

La desolació

Quan va sentir l'udol de la sirena, en Botxenski va córrer cap al refugi. El refugi era una estació de metro, amb moltes columnes i amb pudor de desinfectant. La Sara, que era infermera del servei auxiliar de la RAF, anava amunt i avall de l'estació, amb mantes i amb ginebra. Portava unes faldilles prisades de color blau i una boina que li tapava l'orella dreta. Es va acostar a en Botxenski i li va dir:

— Ets francès, tu?

En Botxenski no va saber contestar. Sol, esporuguit i sense saber anglès, davant aquella joveneta que li oferia mantes i ginebra. Es va quedar mut, i, a fora Hitler feia volar els seus Messerschmit dos-sis-dos.

— Ets francès o no?

— Sí, senyoreta. Sóc francès i estic desconcertat -va dir en Botxenski.

— No pateixis, ara torno -va dir ella.

— Gràcies.

— Per cert, ja tens lloc per anar a dormir?

Botxenski escoltava la fressa de les bombes i veia, al fons del túnel, núvols de fum. Sense aixecar-se, va dir:

— He d'anar a Biggin Hill, un aeròdrom que és a prop de Londres, em sembla.

La Sara se'n va anar. Es va acostar a una parella. Tenien cinquanta-tres anys i s'abraçaven. La senyora va beure un bol de ginebra i el senyor va acceptar un vas de llet. Botxenski va treure una cigarreta de la butxaca i la va encendre, però com que no es podia fumar, un militar li va dir que l'apagués.

El bombardeig es va acabar. Botxenski va sortir de l'estació. El dia era ennuvolat. Va intentar agafar l'autobús. No hi va poder pujar. Un dit li va fregar l'esquena.

REMOTO
Ramon Casaró, Carrer 4, Tel. 24.00.01, SALT
VENDA RECANVIS
TALLER REPARACIÓ
Importador per a Espanya

domino
SURFLER
CHIARAVALLI
LA CORONA DEL CAMPION
ariete
GAMA
ACERBI
PLASTICA ITALIA
IRIS
polini
MOTOCICLISTI
BUZZETTI

d'en Botxenski

daria tornar a Londres. La Sara va observar que el bigoti de Botxenski estava brut. Va treure un mocador de la bossa i li va eixugar.

Després van anar cap a una parada de taxis i es van acomiadar. En Botxenski, al costat de la porta del taxi, va besar la Sara. Van prometre que s'escriurien, i la Sara va dir:

— De seguida que pugui, aniré a París.

La Sara va indicar al taxista la destinació de Botxenski. Mentre el cotxe anava cap a Biggin Hill, el mocador de la Sara va volejar amb insistència.

Fins a l'agost del quaranta-cinc, la Sara i en Botxenski es van escriure cada setmana. Parlaven d'aquella tarda a Londres, i en Botxenski deia coses tendres i parlava del vi daurat de l'Alsàcia.

Aquell agost, però, va ser cruel. Botxenski s'estava en unes golfes, des de les quals controlava el cafè Petrisan. Enyorava les galtes de la Sara i netejava el seu fusell.

El dia vint-i-cinc els americans van entrar. La gent va sortir als carrers, va enlairar les banderes i va ballar. Botxenski es va posar un mocador al coll, va baixar corrents les escales i va caminar Avenue Niel amunt cap als Camps Elisis.

— Eh, Botxenski, sóc jo!

A dalt d'un camió, la Sara, amb el seu uniforme verd oliva, el va saludar. Al seu costat hi havia un tinent de Connecticut que li palpava els colzes. Botxenski va comprendre que la guerra i l'amor s'havien acabat, i va rebre l'enhorabona d'un flequer rabassut que el va pujar a coll-i-bé. Més tard, va anar al Petrisan i va recordar l'estació de metro, i l'udol de la sirena.

Josep M. Fonalleras.

— Vols que t'acompanyi? Podem anar al Blacfriars. Era la Sara. Van anar al Blacfriars, que era ple d'anglesos amb galons i uniformes. Van menjar formatge i van beure Guinness ben freda. Mentre l'escuma de la cervesa anava pujant, en Botxenski va dir que li agra-

Sport Garatge, s.a.

Josep Casals

Reparacions
Engrassament
Neteja

Passeig Marqués de Camps, 5
Tel. 23 33 11 SALT

Subministres Catalunya, s.l.

VOIVO

Camions i Autobusos

Passeig Marqués de Camps, 3 - Tel. 23 33 11 - 23 78 83,

SALT

BAR

OBERT TOTS ELS DIES

RESTAURANT
LA BRASA

Especialitats en carns
cargols i escamarlans

SPLASH/GLOP

«Se m'enfanguen les neurones»

Els pits de la voluptuosa ciutat són enfangats de dalt a baix perquè els núvols, excitats, regalimen sense parar a causa de la depressió atmosfèrica de l'Atlàntic, que ha anunciat el telenotícies. Una iaia de la tercera edat, que segurament fa manteniment físic al Pavelló d'Esports, es queixa del reuma que li podria provocar aquest temps tan humit a la portera del teu bloc.

I tu, que no saps què fer, et dediques, ja massa sovint, a pensar

en el paisatge urbà, i penses dibuixar un pollastre tal i com l'has vist, penjat pel coll en una de les carnisseries del barri vell.

Aquest temps t'empenya enormement, però no pas perquè no t'agradi veure ploure, sinó per les conseqüències empenyadores que la pluja provoca en els teus atacs esnòbics; el cabell llefiscós i l'enfangada que un conductor turbo-injection agradeix el saldo d'americana que et vares comprar a les rebaixes d'ara fa dos mesos.

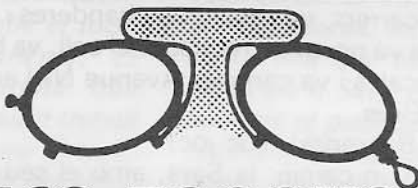
I mentre fas aquestes cavil·lacions ortopèdiques vas omplint d'esgarrots mecanogràfics els fulls pautats que t'han passat a la *reacció de La Farga*.

Els «Roxy Music» sonen a la ràdio com a música de fons dels teus entortolligaments neurològics. I amb un pinzell embruts de vermell llampanant aquella paret en la qual sempre hi havies volgut posar un armari empotrat, que mai no et compraràs. Abans d'acabar el «SPLASH/GLOP»

d'aquest mes t'enfonçaràs els péls gruixuts i plàstics gola avall, i, mentre sentis la coïssor de l'acrílic a l'estómac, pensaràs que tot plegat és ben còmic i que no recordes on has deixat *aparcats* el salfumant.

Bel Bosch

OPTICA TARRÚS, S.A.
Jaume Tarrús i Galter

Llicenciat en Ciències Físiques Òptic Diplomant

Sta. Clara, 54 - Tel. 21 37 50 - GIRONA
Dr. Ferran, 1 - Tel. 23 06 61 - SALT
Francesc Civil, 1 - Tel. 21 78 01 - GIRONA

- Descompte del 10% per a jubilats socis del «Casal de Jubilats»

ENVELATS DE TOT TIPUS
ADORNAMENTS - X

BARRIS & PEDRIN

C/. Major, 302 - Tel. 23 13 68

SALT

A LA SEVA SALUT LI CAL UN BON SERVEI

La nostra pòlissa d'assistència sanitària dona una àmplia cobertura de serveis, dels quals destaquem:

- Lliure elecció d'especialistes dintre el nostre ampli quadre de metges.
- Mitjans de diagnòstic com anàlisis, radiografies, ecografies, electroencefalogrames, endoscòpies, etc.
- SCANNER
- Habitació individual amb bany en els internaments per:
 - Intervencions quirúrgiques.
 - Accidents.
 - Parts.
 - Tractament mèdic (casos no quirúrgics)
- Llit per a acompanyant a càrrec de la Companyia.
- Medicaments utilitzats durant l'internament.
- Parts en clínica assistits per tocòleg.

- Assistència a TOT ESPANYA (capitals de província) en cas d'urgència per desplaçament temporal, (viatges, vacances, etc.).

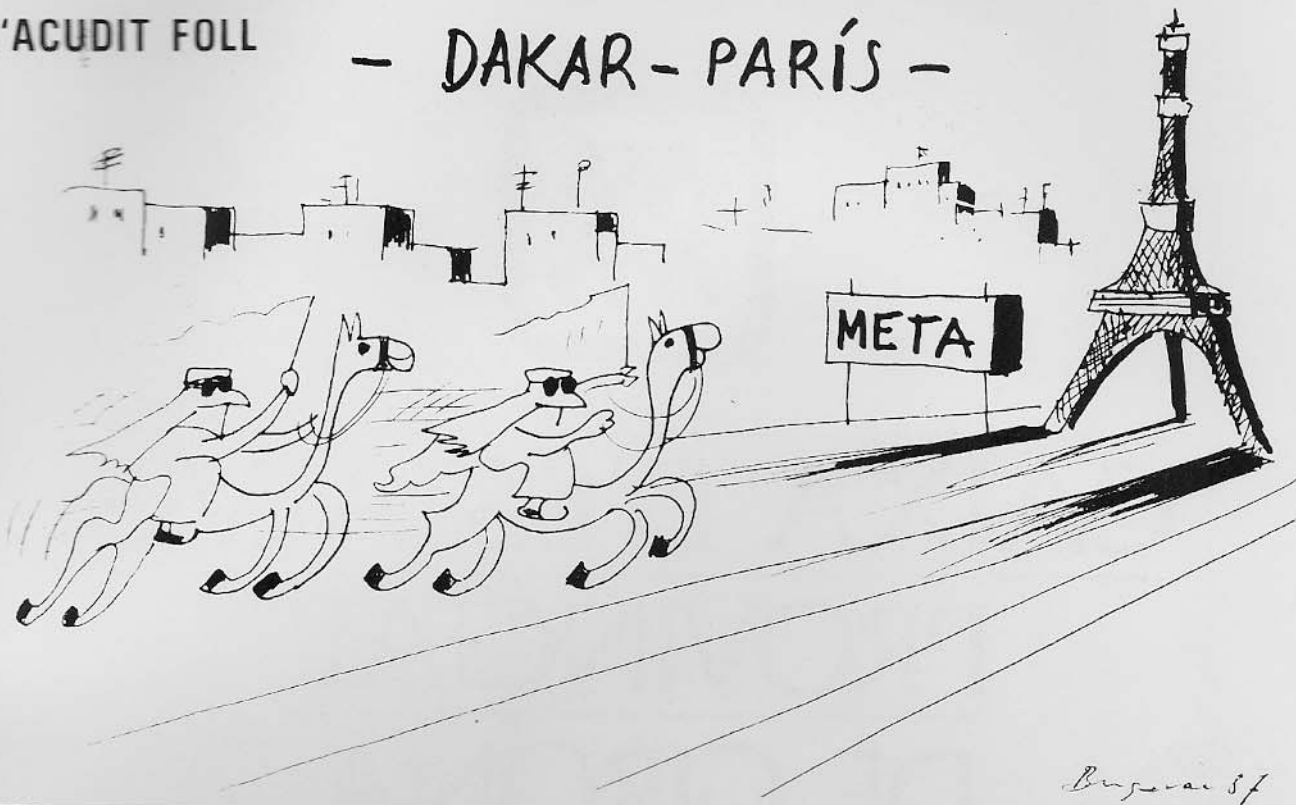
PER MÉS INFORMACIÓ, estem a la seva disposició a:

LA CATALÒNIA ASSEGUADORA, S.A.

Joan Maragall, 22 - Tel. 20 33 31 - GIRONA
Antoni Llopis, 10 - Tel. 26 63 40 - OLOT
Llers, s/n., Ed. Jubar - FIGUERES

L'ACUDIT FOLL

- DAKAR - PARÍS -

Burxeta 87

LA VIDA AMB HUMOR

Anar de Salt a Girona a vegades és un Ralli

Salt té un planter complet d'homes i dones il.lustres (més homes que no pas dones). Poetes, pintors, escultors, profetes menors, polítics, actors, llevadores, metges psicòlegs, confessors i burxetes. No faig tota la llista del «Who is who» saltenc (caps de brot, en català). Seria inacabable. I encara me'n deixaria, amb la consegüent cabrejada dels oblidats. Perquè, això sí, Salt és capaç de covar rancúnies personals per «in saecula saeculorum», tal com deien els antics fenicis ibèrics, modalitat carpeto-vegetòmica. A hores d'ara, encara resta palesa la fama del «comitè de Salt».

I, per acabar la fornada, no podien mancar motoristes i «rallieros» agosarats. Gent que, a les seves infàncies i adoles-

cències, potser havien estat tocats per l'ambient «xiruca-cumbaià». Però que, en la seva maduresa, han demostrat que allò que havien après de petits, no ha estat en debades; i que, a l'ombra de les rectories, han après també a fer-se persona, mal que els pesi als savis de torn, que ara bescanten i reneguen dels seus orígens.

Vull fer memòria d'un rector saltenc bon amic meu, que havia assimilat de tal manera l'esperit saltenc, que «engegava a parir panteres» a qualsevol dels «incòrdios» de torn. O que deia, amb aire sorneguer i burla, que molts dels polítics saltencs actuals havien mamat la seva viror a l'ombra dels cataus de sota la rectoria.

Parlava de motoris-

tes i «rallieros». Tenim un il.lustre saltenc que és un gran campió de motos i que, enguany, ha participat al Ralli París-Dakar. (En realitat en tenim més d'un, de saltenc campió de motos; les coses com siguin). Una altra glòria per afegir al catàleg dels saltencs il.lustres. El Burxeta se'n congratula.

Però també vol trencar una llança per al soferit ciutadà saltenc que, els dies de pluja, té necessitat de desplaçar-se a Girona (o viceversa). Allò sí que és l'aventura de les aventures. Hom (com als inefables temps pretèrits de la RENFE) no sap gaire l'hora que sortirà. Però sap molt menys encara, l'hora que arribarà. El primer dia, tothom s'empenya. El segon dia també. El dia vint-i-

cinquè ja tothom s'ho agafa amb calma. «Escolteu. Si us plau, deixeu-me passar, que haig d'anar a treballar aquesta tarda». «No us hi amoïneu; que jo encara hi sóc del matí». Un diàleg com aquest podríem collir al pont del Güell, un dia de pluja.

El qui té ungles, se les mossega. El qui no en té, es mossega el bigoti. I el qui no té bigoti, mossega tothom qui se li posa a tret. Sort que, a hores d'ara, la majoria de saltencs ja estan vacunats contra la ràbia.

Sí. Anar de Salt a Girona, a vegades és un autèntic Ralli.

(En homenatge als saltencs que han escampat, arreu del país i part de l'estranger, el nom de Salt).

Burxeta